

Отъ вжглищата въ галериитѣ се дига много черъ прахъ; той навлиза въ устата, носа, ушитѣ, очитѣ, той се диша отъ работниците. Въздухътъ въ галериитѣ е нечистъ. Той бива смѣсенъ съ задушливи, въздушни газове, които лесно могатъ да се подпалватъ, та избухватъ пожари. И гинятъ работниците отъ пожари, загиватъ още и отъ сгромолясвания на пластоветѣ.

Разбира се, повечето отъ работниците оставатъ живи, но дали оставатъ и здрави? — „Не!“

— Прѣдставете си едно мѣсто тъмно, мокро, страшно задушено и горещо, вонещо и пълно съ ситенъ черъ прахъ; мѣсто, дѣто не можешъ да се изправишъ, и тукъ да прѣкарашъ не часъ, не два, а осемъ, па понѣкога и 12 часа на день въ тежка работа! Остава ли човѣкъ здравъ? . . .

Прѣгърбени, дори и легнали, възрастнитѣ работници къртятъ съ тѣрнокопи или пробиватъ съ свръдели каменновжгленнитѣ пластовете. Дѣцата тласкатъ колички, натоварени съ вжглища или мѣкнатъ на раменѣ тежки кошници съ такива. На много мѣста е запретиено да се наематъ дѣца на такава тежка работа, ала господаритѣ прѣдпочитатъ да плащатъ глоби, отколкото да се лишаватъ отъ евтината дѣтска работа. И тѣхнитѣ родители, притиснати отъ сиромашия и нужди, ги пращатъ на работа въ минитѣ. Отъ тъмнината тѣ ставатъ малокръвни. Отъ влагата и горещината простиватъ и се поболѣватъ.

Есень въ гората.

Вредъ е тжжно, глухо, —

Тежка самота,

Падатъ осланени

Жълтитѣ листа.

Само ручей бистъръ

Въ ближни висоти,

Пѣнестъ, многоводенъ

Пакъ си тѣй журти.

В. Ив. Стояновъ.